

Костянтин КАЛАФАТ: «Спробуємо разом розробити дорожню карту для підвищення загального рівня пожежної та техногенної безпеки в державі»

Щороку в Україні виникає 70-80 тисяч пожеж, під час яких гине приблизно дві тисячі осіб, а матеріальні збитки обчислюються сотнями мільйонів гривень. Експерти вважають це результатом ігнорування відповідальними особами важливої складової пожежної та техногенної безпеки – заходів з вогнезахисту об'єктів. Виправити таку ситуацію можливо лише за умови повного виконання законів, нормативних актів та вимог стосовно пожежної безпеки об'єктів будівництва, а також організації адекватного контролю з боку контролюючих установ. Завдання з надійного вогнезахисту значно спрощуються, якщо брати до уваги той факт, що на вітчизняному ринку присутні практично всі типи вогнезахисних матеріалів (як вітчизняних, так і закордонних), що використовуються у світовій практиці вогнезахисту. При цьому конкуренція між виробниками вітчизняних засобів вогнезахисту і постачальниками імпортованої продукції досить жорстка. Про особливості розвитку ринку вогнезахисту України, засилля контрафактної продукції та боротьбу з нечесними гравцями розповідає директор ТОВ «Ковлар Груп», керівник комітету з вогнезахисту асоціації «Український центр сталевих будівництва» Костянтин КАЛАФАТ.

Даний матеріал надруковано як дискусійний, отож редакція запрошує зацікавлені сторони висловити свою думку з приводу порушених питань

– Проблемами вогнезахисту будівельних конструкцій та випробувань вогнезахисних матеріалів, а також питаннями нормативної сфери в галузі пожежної безпеки займаюся майже 25 років. Свого часу працював інженером науково-дослідної лабораторії, а потім заступником директора з науки на донецькому підприємстві «Спецматеріали» – найбільшому на той час українському виробникові засобів вогнезахисту будівельних конструкцій. Згодом протягом десяти років очолював регіональний випробувальний центр безпеки будівельних матеріалів і конструкцій «Донбудтест». Отже пройшов усі етапи так званого життя вогнезахисного матеріалу: від розроблення нових рецептур, випробувань, виробництва, вогнезахисної обробки – до дослідження властивостей, надійності, терміну служби в процесі експлуатації.

«В країні існує впливове лобі, що активно підтримує саме іноземні компанії, які, певно, мають кошти для оплати цих «послуг». Схема проста: представники наглядових структур ще на стадії будівництва об'єктів наполегливо «радять» інвесторам використовувати «правильні» вогнезахисні матеріали. Інакше обіцяють проблеми під час приймання споруди в експлуатацію».

У 2014-му, за відомих обставин, довелося з колегами переїхати до Києва. Звісно, без матеріально-технічної бази, обладнання. Приблизно рік аналізували ринок, придивлялися до потенційних конкурентів, розробля-

ли бізнес-плани, шукали місце своїм ідеям та інтелектуальним надбанням. Створювати ще один випробувальний центр не було потреби: доволі успішно функціонують кілька аналогічних структур: у Броварах, Борисполі, а також УкрНДІЦЗ ДСНС України. Знову почали з розробки рецептур нових вогнезахисних матеріалів, бо час не стоїть на місці. Навіть за ті два роки, коли ми вимушено не працювали, ринок вогнезахисту продовжував розвиватися, світові бренди пропонували інноваційні матеріали з поліпшеною вогнезахисною ефективністю, чим створювали реальну загрозу вітчизняному вогнезахисту, як самостійній галузі пожежної безпеки.

Тому в 2015 році заснували підприємство ТОВ «Ковлар Груп» з виробництва вогнезахисних матеріалів, розроблених за власними рецептурами, що перевищували б імпортні аналоги за якістю і ефективністю. Тільки так можна було, з одного боку, протистояти повній анексії українського ринку вогнезахисних матеріалів, а з другого – випускати продукцію, яка була б по кишені місцевим будівельникам і сприяла б розвитку цивілізованого та надійного ринку вогнезахисту.

Маючи чималий досвід роботи у цій галузі, чітко розуміли: виробництво і продаж матеріалів – лише половина справи. Особливо в нашій країні, де відчувається нестача кваліфікованих кадрів – проєктантів, вузьких спеціалістів, обізнаних на «грамотній» вогнезахисній обробці об'єктів. Тому на «Ковлар Груп» створили інженерно-консультаційний центр, що надає повний цикл послуг: від проєктування – до застосування засобів вогнезахисту, авторського нагляду за роботами, експертної оцінки якості вогнезахисного оброблення.

Реально оцінюючи економічний стан країни в цілому, а також обмежені фінансові можливості замовників, пропонуємо (навіть у збиток комерційній складовій) бюджетні варіанти вогнезахисту, зрозуміло, з дотриманням необхідних вимог пожежної безпеки. Останнім часом розвиваємо напрямок «розумного» вогнезахисту сталевих конструкцій, оцінюючи їх тип, навантаження та інші характеристики, аби визначити чітку кількість вогнезахисного матеріалу, яка необхідна для забезпечення потрібного класу вогнестійкості конструкції. Навіть розробили відповідний стандарт, розписавши методику проведення розрахунків, що дозволяє зменшити вартість робіт з вогнезахисту сталевих конструкцій на 30-35 %.

– Які саме матеріали виробляєте?

– Вогнезахисні фарби на водній і органічній основі, штукатурні суміші (спреї), вогнезахисні плити для сталевих і бетонних конструкцій, фарби для деревини, кабельні проходки, муфти, а також супутні товари – термостійкі клеї, термострічки, мати тощо. Загалом в активі – 13 видів вогнезахисних матеріалів, щороку сертифікуємо 2-3 нових. Маємо власні та орендовані виробничі потужності, кілька складів. Продукцію реалізуємо під власною торговельною маркою «Аммокоте» (що означає «сонячне покриття»). На українську не перекладаємо навмисно, бо в недалекому майбутньому плануємо вийти на європейський ринок. А поки що докладаємо чималі зусилля для просування нашої вогнезахисної продукції на вітчизняному ринку. Сьогодні частка наших фарб становить приблизно 20 %, штукатурних сумішей – понад 50 %. Крім того, компанія – єдиний в Україні виробник вогнезахисних плит.

Для потенційних замовників щороку під егідою Українського центру сталевих будівництва видаємо каталог вогнезахисних матеріалів, сертифікованих в Україні. Це – орієнтир для споживачів як за асортиментом вогнезахисних матеріалів, так і за їх якісними показниками, витратою, термінами експлуатації тощо. Інформація дозволяє замовнику оцінити економічну складову вогнезахисту, а також створює підґрунтя для чесної конкуренції і прозорих правил гри.

– Як відбувалося становлення сегменту вогнезахисних матеріалів на вітчизняному ринку?

– Розвиток вогнезахисної галузі в Україні почався у 90-х роках. Тоді, зрозуміло, не було чіткої інформації, за якими нормативами працювати, як випробовувати вогнезахисну ефективність. Від колишнього СРСР у спадок

дістали лише будівельні норми та правила 1980 року, що стосувалися пожежної безпеки. На ринку були присутні переважно вогнезахисні матеріали для металевих та дерев'яних конструкцій (останні нормувалися ще радянським ГОСТ), а також покриття для кабельної продукції. Європейські правила щодо вогнезахисної обробки почали адаптувати та застосовувати десь після 2000 року.

Згодом почали з'являтися знакові об'єкти: потужні торговельно-розважальні комплекси, офісні центри, логістичні склади. Їхні власники були більш поінформовані про передові технології захисту, тож почали активно їх

застосовувати. На внутрішній ринок зайшли й відкрили свої представництва російські, а згодом – європейські компанії.

Сьогодні на вогнезахисному ринку України працює кілька вітчизняних структур (зокрема, наше підприємство), що виробляють, сертифікують і реалізують вогнезахисні матеріали. Однак левову частку (60-70 %) усе ще займає імпортна продукція. Така тенденція панує 10 останніх років, попри ринкові коливання, пов'язані з форс-мажорними обставинами: кризою 2008-го, падінням виробництва у 2013-2015 роках. Сприяє такій ситуації й застосування адмінресурсу з боку органів державного нагляду й контролю. В країні існує впливове лобі, що активно підтримує саме іноземні компанії, які, певно, мають кошти для оплати цих «послуг». Схема проста: представники наглядових структур ще на стадії будівництва об'єктів наполегливо «радять» інвесторам використовувати «правильні» вогнезахисні матеріали. Інакше обіцяють проблеми під час приймання споруди в експлуатацію. Щоправда, останнім часом із запровадженням процедури оцінки відповідності третьою незалежною стороною таких випадків стає дедалі менше.

– Яка продукція користується найбільшим попитом?

– Наразі спостерігаються ті самі тенденції, що й 10-15 років тому. Вогнезахисні матеріали для сталевих конструкцій займають приблизно 75 % ринку, бо вони надто витратні. Цей сегмент структурований наступним чином: фарби складають приблизно 60 %, штукатурні суміші – 30-35 %, решта – плити.

Плити, що використовуються для вогнезахисту конструкцій, є відносно новим для України матеріалом. Лише в останні кілька років спостерігаємо збільшення попиту на них, незважаючи на очевидні переваги цього

засобу вогнезахисту. На відміну від фарб (які треба обновляти через 10-15 років) вони, як і штукатурні суміші, з часом не втрачають своїх вогнезахисних властивостей.

Нині, як свідчать дані перевірок актів приймання робіт, добігають кінця терміни придатності тих вогнезахисних фарб, якими обробляли конструкції на об'єктах у 2004-2005 роках. Тому вогнезахисне покриття має бути замінено. Щоб нанести новий шар, треба зняти старий, а відтак на певний час закрити об'єкт чи призупинити виробничий цикл. Це занадто складно й витратно. Єдиний вихід, як на мене, обкладати пофарбовані конструкції плитами. До речі, у США і Канаді масово застосовують не фарби, а вогнезахисні штукатурні суміші (спреї) – засоби вогнезахисту тривалого терміну експлуатації та високого класу вогнезахисної ефективності.

– Яке співвідношення типів вогнезахисних матеріалів спостерігається на європейському ринку?

– На відміну від США та Канади, наприклад, у Великій Британії, де 8 споруд з 10 зводять з металу, більше використовують вогнезахисні фарби, аніж конструктивні методи вогнезахисту чи штукатурки. Також поширена практика

фарбування металоконструкцій безпосередньо на заводах, що значно спрощує процес вогнезахисту в цілому. До речі, замовники іноді пропонують нашій компанії працювати за такою прогресивною схемою, що гарантує якісніше покриття металу, а вогнезахисна обробка на об'єкті складається лише з усунення дефектів металоконструкцій, що з'явилися під час отриманих під час транспортування чи монтажу. Але ми ще не готові до такої форми співробітництва. Якість вогнезахисної обробки у цьому випадку залежатиме від культури виробництва на вітчизняних заводах (а вогнезахисна фарба, зазвичай, потребує спеціального обладнання для нанесення, чіткого дотримання режиму висихання тощо), умов транспортування (існують особливі вимоги до пакування конструкцій під час переміщення), розвантаження на будівельному майданчику (де потрібні спеціальні пристрої) і монтажу (передбачає максимальне збереження покриття). Усі ці фактори, а точніше їх відсутність, можуть звести нанівець якість будь-якого покриття.

– Чи відрізняється за ціною імпортна та вітчизняна продукція?

– Не суттєво, бо всі хімічні компоненти вітчизняної продукції (крім хіба що звичайної води у фарбах, цементу, гіпсу – у штукатурних сумішах) – імпортні. Мало того, деякі європейські матеріали навіть дешевші за аналогічні вітчизняні, через великі об'єми продаж. У ліпші часи Україна щороку споживала 1100-1700 тонн вогнезахисної фарби, торік – лише 200-250 тонн. За результатами 2018-го очікуємо зростання на 20 %, що пов'язано, перш за все, зі спорудженням кількох потужних об'єктів.

Вартість робіт з нанесення вогнезахисних матеріалів у нас в рази дешевша (за кордоном ручна праця дорожча за вартість матеріалів), бо досі «працюють» мінімальні розцінки, визначені Мінрегіонбуд у кошторисній програмі АВК для будівельної галузі. Аби залучити до виконання робіт професійних виконавців і заплатити їм більше грошей, генпідрядник вдається до маніпуляцій. Наприклад, економить на матеріалах (замість тонни купує 700-800 кілограмів фарби) і різницю у кошторисі перекидає з однієї статті на іншу. Звідси, до речі, часті випадки недофарбування конструкцій, а звідси й відсутність якісного вогнезахисту.

– Які нормативно-правові акти сьогодні регулюють даний сегмент?

– До останнього часу це були ліцензійні умови з провадження господарської діяльності в сфері робіт протипожежного призначення і НАПБ Б.01.012-2007 «Правила з

вогнезахисту». Вони охоплювали всі етапи: від виробництва матеріалів – до їх застосування, визначали необхідний документообіг та схеми взаємодії виконавців і відповідальних осіб. В цій схемі є багато місць для корупційних дій, що сьогодні визнають навіть представники наглядових органів.

У травні 2017 року останній документ з питань вогнезахисної обробки скасували, але

на заміну нічого не запропонували. Виник певний правовий вакуум. Треба зауважити, що прогнози експертів щодо правового обвалення ринку не збулися – законослухняні підприємці продовжували працювати за старими правилами. Але, зважаючи на «совковий» менталітет багатьох учасників процесу вогнезахисту (дозволено усе, що не заборонено), виникла гостра потреба у появі нових регулятивних актів, які враховували б нинішні реалії, зокрема, дерегуляційні процеси.

Робоча група, до якої ввійшли виробники вогнезахисних матеріалів, експерти з вогнезахисту будівельних конструкцій, а також фахівці ДСНС, ДРС, органів інспектування, розробила нову редакцію «Правил з вогнезахисту» на базі попереднього документа. ДСНС намагалася залишити ряд положень задля збереження своєї активної головної участі в процесі. Але за підтримки Державної регуляторної служби виробникам та постачальникам засобів вогнезахисту вдалося відстояти кілька важливих моментів. Зокрема, прибрали вимогу обов'язкового погодження з Департаментом запобігання надзвичайним ситуаціям Регламенту по застосуванню вогнезахисного матеріалу. Ця процедура, нагадаю, була досить тривалою, а часом – не безплатною. За новою редакцією Правил виробник має право за власним бажанням лише повідомляти наглядовий орган, що такий Регламент існує. Крім того, має можливість на свій розсуд визначати склад комісії з приймання вогнезахисних робіт, які віднесено до загальнобудівельних. До складу комісії можуть входити не лише працівники пожнагляду, а й пред-

ставники виробників продукції чи органів з оцінки відповідності, тобто третя незалежна сторона. Нині проект документа знаходиться на погодженні у відповідних відомствах.

Щодо загальноєвропейської практики проектування і нормування у сфері вогнезахисту, то за останні роки найбільшим досягненням стало ухвалення нової редакції ДБН В.1.1-7:2016 «Пожежна безпека об'єк-

тів будівництва. Загальні вимоги». Ця норма дозволила застосовувати деякі положення європейської гілки проектування (Єврокодів) і диференційований підхід до визначення критичних температур сталевих конструкцій під час пожежі. Також нам вдалося регламентувати в документі положення про зниження межі вогнестійкості будівельних конструкцій у деяких спорудах за наявності компенсуючих заходів, зокрема, спринклерних систем пожежогасіння.

– А це не призведе до негативних наслідків?

– У жодному разі, адже такі положення десятиліттями діють в європейській практиці вогнезахисту. Чому в нас і досі вартість вогнезахисту сталевих каркасів у 1,5-2 рази вища, ніж за кордоном? Бо за діючими нормативами час «витривалості», скажімо, колон на об'єктах першого ступеня вогнестійкості мусить становити не менше 150 хвилин. Ми й досі працюємо за таблицею нормативних вимог, якій понад 50 років. До речі, в Росії та Білорусі її давно переглянули, зменшивши час вогнестійкості для таких будинків до 120 хвилин.

– Чи збільшало контрафакту після скасування старих Правил з вогнезахисту?

– Однозначно не відповім, адже це явище існувало й раніше. Фальсифікована дешева продукція має сталий попит. На думку деяких керівників, вогнезахист – елементарна процедура: прийшла бригада на об'єкт, обробила конструкції якимось розчином, вручила

замовнику акт щодо виконаних робіт і – до наступної зустрічі через кілька років. Найбільше це стосується бюджетних організацій – розпорядників державних коштів.

Посприяло й те, що впродовж багатьох років роботи з вогнезахисту взагалі не ліцензувалися. Доходило до того, що їх виконували звичайні малярі, необізнані з тонкощами процесу. До речі, у тій чи тій мірі контрафакт присутній і на ринках США, Канади, деяких європейських країн. Візуально відрізнити підробку від справжньої вогнезахисної фарби чи штукатурної суміші практично неможливо.

– Які знаєте найпопулярніші способи ошукування споживачів?

– По-перше, фірма застосовує звичайні матеріали замість вогнезахисних (часто переключаючи етикетки), коли керівництво розуміє, що перевіряти роботи ніхто не буде або перевірятимуть не так прискіпливо. Це стосується великих об'єктів – торговельних центрів, логістичних складів, де оглянути кожну конструкцію, окрему деталь фізично неможливо. До такого кроку підштовхує жорстка конкуренція, адже тендер виграють структури, які пропонують найнижчі ціни. Замовники часто не розуміють, що виконати обсяг робіт з вогнезахисту за мізерні кошти нереально, що виділена сума в кілька разів менша за конкретну собівартість.

По-друге, надавачі послуг змішують вогнезахисні та звичайні фарби, або спочатку обробляють поверхню звичайним матеріалом, а потім – вогнезахисним, який під час перевірки спучується під дією вогню.

По-третє, виробники вогнезахисних матеріалів сертифікують якийсь вид товару з кращими характеристиками, якісними сировинними компонентами, а на продаж виставляють бюджетний варіант, вогнезахисна ефективність якого значно нижча за сертифікований.

По-четверте, під час робіт з вогнезахисту зменшують товщину покриття. Здебільшого це стосується вогнезахисних штукатурних сумішей.

Але найпроблемніша сфера – вогнезахист дерев'яних конструкцій. Продукцію, що тут обертається, умовно розподіляють на адекватні просочувальні матеріали (забезпечують більш-менш ефективний захист) і сумнівні. Останні у великій кількості можна побачити на ринках, у будівельних гіпермаркетах. Деякі навіть мають відповідну позначку про наявність сертифікату. Але вони сертифіковані (якщо сертифіковані!) здебільшого як матеріали для вогнезахисту деревини у спеціальних автоклавах, а не як продукція для поверхневого просочування за допомогою пензля. Або – за другою групою вогнезахисної ефективності, що існує номінально відповідно до

застарілого ГОСТ та не встановлюється жодним нормативним документом з будівництва. Навіщо органи з сертифікації видають такі документи? Адже за нинішніми нормативами друга група не забезпечує належну вогнестійкість. У документі сказано, що сертифіковано вогнезахисну речовину, але відсутня інформація про те, як саме відбувалася процедура, за якими параметрами визначалася. Отож 90-95 % усіх вогнезахисних просочувальних матеріалів, що реалізують у торговельних мережах, не відповідають потрібним характеристикам і не забезпечують належну стійкість дерев'яних конструкцій у разі пожежі.

Але замовників приваблює дешевизна такої продукції. Нещодавно колеги з Дніпра розповіли про місцевий тендер, який виграв

«Нині, як свідчать дані перевірок актів приймання робіт, добігають кінця терміни придатності тих вогнезахисних фарб, якими обробляли конструкції на об'єктах у 2004-2005 роках. Тому вогнезахисне покриття має бути замінено. Однак, щоб нанести новий шар, треба зняти старий, а відтак на певний час закрити об'єкт чи призупинити виробничий цикл».

ла одна київська фірма, запропонувавши свої послуги (з роботою і матеріалами) – 10 гривень за 1 м². Просто смішно, бо пачка солі коштує дорожче! Як з'ясували пізніше, сертифікат на просочувальний матеріал підробили.

Наразі існує кілька способів просочування деревини: поверхневий (за допомогою щітки чи розпилювача) і глибокий (за високої температури під тиском у спеціальному автоклаві). Перший не гарантує стовідсоткової безпеки, адже не зрозуміло, як поведе себе речовина в структурі тієї чи тієї дерев'яної конструкції, на яку глибину вбереться. Крім того, немає методики оцінки відповідності таких робіт. До речі, за кордоном поступово відмовляються від нанесення просочень на об'єкті: споживач купує продукцію (дошку, брус, вагонку) вже обробленою розчином.

– Чи все гаразд зі стандартизацією процесів, які відбуваються на вітчизняному ринку?

– Не зовсім. Скажімо, сьогодні в Україні діє модифікований європейський стандарт щодо випробувань вогнезахисних матеріалів. Але угода про Асоціацію забороняє користуватися неідентичним документом. Там чітко сказано: не можна приймати європейські стандарти з правками відповідно до національних осо-

бливостей». Оскільки цих вимог не дотримують, може статися так, що до 2021 року скасують усі старі стандарти, а нові приймуть обкладковим методом. Отож внутрішній ринок буде повністю відкритий для імпортової продукції. Українські виробники аналогічних товарів (чи надавачі послуг) не зможуть на рівних конкурувати з ними, сертифікувати власні вироби за європейськими правилами в себе дома через відсутність сучасних лабораторій та умов для випробувань.

До речі, українські сертифікати й досі не визнають у європейських країнах. Підприємцям доведеться їхати до ЄС, сплачувати чималі кошти за лабораторні випробування, що автоматично підвищуватиме собівартість продукції у кілька разів. Навіть якщо вони врешті-решт отримають сертифікат якоїсь європейської країни, обсяги продажу продукції будуть набагато скромнішими за місцеві.

– Який вихід?

– Прийнявши той чи той європейський стандарт, не варто поспішати скасовувати вітчизняний. Нехай вони «працюють» паралельно деякий час. Адже у Європі наразі існують дві гілки нормування, наприклад, щодо проектування об'єктів за місцевими національними ДБН і за європейськими кодами. Фахівці можуть вибирати будь-який варіант. Безперечно, нам неодмінно треба приймати в Україні європейські норми з вогнезахисту, але при цьому не слід нехтувати власними національними інтересами.

А взагалі у цій сфері є чимало цікавих речей. Як відомо, стандарти в Україні розробляють відповідні технічні комітети, зокрема, ТК 25 «Пожежна безпека та протипожежна техніка», у роботі якого беру активну участь. Ми, як працівники галузевого ТК, випадково дізналися, що на території України вже давно діє якийсь європейський стандарт для вогнезахисних матеріалів, що має статус офіційного робочого документа. Виявляється, він був прийнятий «методом обкладки» іншим технічним комітетом, якому ці функції не властиві. Мало того, на даний час жоден український фахівець з пожежної безпеки та з вогнезахисту не бачив цього імплементованого стандарту. Тобто чиновники відзвітували, поставили «галочку», а от подальша доля документа їх не цікавить. Така сама історія може статися з іншими стандартами.

– Як замовнику проконтролювати якість робіт з вогнезахисту?

– Мусить звернутися до третьої незалежної сторони – експертної організації або випробувального центру. В обох випадках замовник знімає з себе частину не лише

фінансової, а й іноді кримінальної відповідальності, набуває певних гарантій стосовно якості послуг з вогнезахисту. Домовитися з експертом щодо ігнорування можливих огріхів непросто, бо таких експертів не так вже й багато, конкуренція жорстка, тож кожен дбає про власний професійний імідж. Раджу також звертатися безпосередньо до виробника вогнезахисного матеріалу. Адже він найбільше зацікавлений у тім, аби його продукцію купили та застосували правильно у повному об'ємі. Наше підприємство, як провідний український виробник вогнезахисних матеріалів, на базі свого інженерно-консультаційного центру постійно надає такі послуги. Погано, що відмінили обов'язкову сертифікацію. Для нашої країни, вважаю, це – великий мінус.

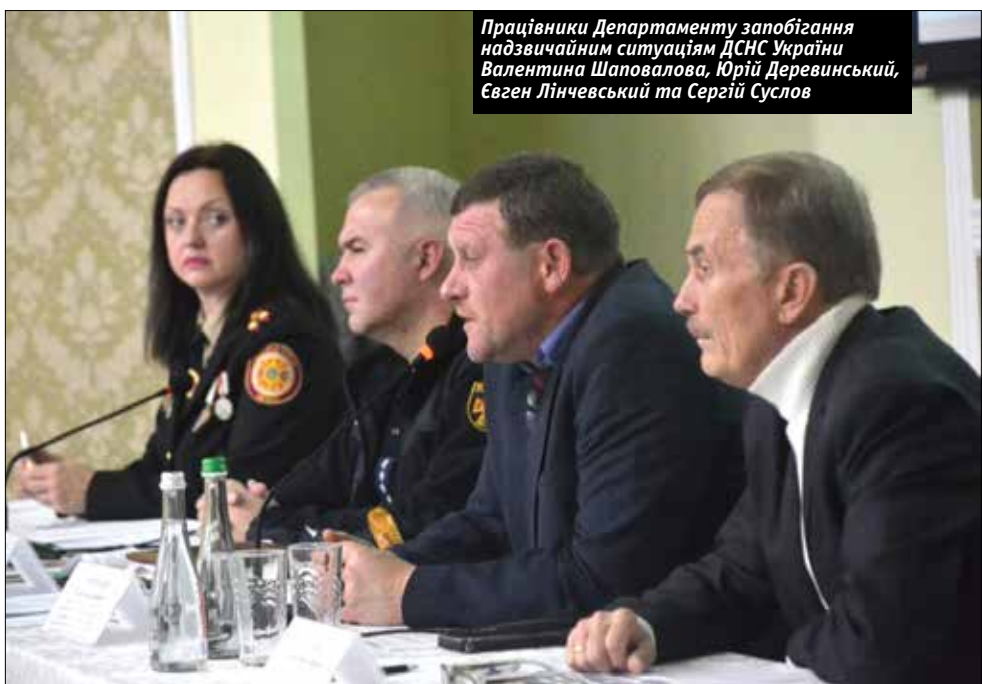
Раніше в Україні був лише один орган з оцінки відповідності – Державний центр сертифікації МНС (нині ДСНС). Із часом почали з'являтися аналогічні приватні структури. Частина з них працює у законодавчому полі, решта, не маючи ні матеріально-технічної бази, ні професійних кадрів, ні совісті, видає липові сертифікати будь-кому. Тож виробники дедалі більше схиляються до жорсткішого контролю за діяльністю таких псевдо-структур, кількість яких, безперечно, треба скоротити. Натомість залишити кілька відповідальних авторитетних сертифікаційних та випробувальних центрів, які б працювали за цивілізованими ринковими правилами.

– Нещодавно ТОВ «Ковлар Груп» стало колективним членом громадської організації «Український союз пожежної та техногенної безпеки». Що підштовхнуло до такого кроку?

– Це авторитетне об'єднання давно опікується розвитком того сегменту, де ми працюємо, бере активну участь у роботі з формування нормативно-правової та законодавчої бази з питань пожежної безпеки. У структурі Союзу є Комітет з питань пасивного вогнезахисту. Тож разом з УСПТБ спробуємо розробити дорожню карту щодо подальшого розвитку нормативної, навчальної та науково-технічної бази, аби забезпечити цивілізовані умови для роботи в сегменті протипожежних послуг. А відтак – підвищити загальний рівень пожежної та техногенної безпеки в державі.

Володимир ГАЛЕГА
Фото Сергія РАЗБЕЙКОВА

Працівники Департаменту запобігання надзвичайним ситуаціям ДСНС України
Валентина Шаповалова, Юрій Деревинський,
Євген Лінчевський та Сергій Сулов

Про перспективи реформування системи держпожнадзора

Даний матеріал надруковано як дискусійний, отож редакція запрошує зацікавлені сторони висловити свою думку з приводу порушених питань

Нещодавно у Львові відбулася кушова семінар-нарада з головними державними інспекторами з нагляду в сфері пожежної та техногенної безпеки у райцентрах, міських районах, містах обласного значення західного регіону: Львівської, Волинської, Рівненської, Івано-Франківської, Хмельницької, Тернопільської, Закарпатської та Чернівецької областей. Головна мета заходу – предметне спілкування з інспекторами, аналіз стосовно нововведень, збагнути, чи всі вони зрозумілі й дієві, а також відповісти на запитання,

які вряди-годи виникають у інспекторського складу.

Заступник начальника Департаменту запобігання надзвичайним ситуаціям ДСНС України Юрій Деревинський розповів про основні здобутки в реформуванні системи державного нагляду (контролю). Він наголосив, що надто важливо правильно заповнювати документацію й дотримувати всіх термінів під час проведення перевірок.

Водночас обговорили питання підготовки проектів і правила реалізації прийнятих законодавчих актів у сфері пожежної та техногенної безпеки, а також запровадження на місцях електронного декларування. Зокрема, під